

Αριθμός 2936/1988

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 4 Μαΐου 1988 με την εξής σύνθεση: Ηλ. Ντόκας, Πρόεδρος του Τμήματος, Χ. Μακρίδης, Κ.Γ. Χαλαζωνίτης, Ηλ. Παπαγεωργίου, Ι. Μαρή, Σύμβουλοι, Δ. Καστόπουλος και Ε. Σάρπ, Πάρεδροι. Γραμματέας ο Φρ. Καμπάνης.

Γ ι α να δικάσει την από 14 Ιανουαρίου 1985 αίτηση:

Τ ο υ Οικονομικού Εφόρου ΦΑΒΕ Αθηνών, ο οποίος παρέστη με τον Πάρεδρο της Διοικήσεως, Γ. Πουλάκο,

κ α τ ά της ΑΒΕΕ με την επωνυμία "ΥΡJΟΗΝ", που εδρεύει στην Παλλήνη Αττικής (16ο χιλ. Λεωφ. Αθηνών-Μαραθώνος), η οποία δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων Οικονομικός Έφορος επιδιώκει να αναιρεθεί η 1611/1984 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου, Ε. Σάρπ.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του αναιρεσείοντος Οικονομικού Εφόρου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά

%

Έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν ό μ ο

Επειδή, η κρινόμενη αίτηση περί αναιρέσεως της

1611/1984 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία αφορά φόρο εισοδήματος οικονομικού έτους 1977, εισάγεται στο Τμήμα υπό την παρούσα επταμελή σύνθεση. Με την απόφαση αυτή απερρίφθη εν μέρει η κρινόμενη αίτηση και παραπέμφθηκε κατά τα λοιπά η υπόθεση στο Τμήμα υπό επταμελή σύνθεση, λόγω σπουδαιότητας ανακύψαντος ζητήματος.

Επειδή, όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό, αντίγραφα της ανωτέρω αποφάσεως του Τμήματος και της πράξεως του Προέδρου αυτού περί ορισμού δικασίμου ενώπιον της μείζονος συνθέσεως επιδόθηκαν νομίμως στη μη παραστάσα κατά τη συζήτηση της υποθέσεως αναιρεσίβλητη.

Επειδή, όπως αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, η αναιρεσίβλητη, η οποία ασχολείται, εκτός των άλλων, με την παραγωγή και τη χονδρική πώληση φαρμάκων, εξέπεσε από τα ακαθάριστα έσοδα της κρινόμενης χρήσεως (1/1-31/12/1976) κονδύλιο δραχμών 229.234, που αφορούσε αξία πρώτων υλών, τις οποίες κατέστρεψε ως ακατάλληλες για την παρασκευή φαρμάκων. Για την απόδειξη της καταστροφής αυτής η αναιρεσίβλητη προσήγαγε τα από 27.2.1976, 4.3.1976, 14.10.1976 και 23.11.1976 πρωτόκολλα καταστροφής, που είχε συντάξει πενταμελής επιτροπή από υπαλλήλους της και σύμφωνα με τα οποία η αξία των καταστραφείσων πρώτων υλών ανερχόταν σε 223.771 δραχμές. Η φορολογική αρχή δεν αναγνώρισε προς έκπτωση το ανωτέρω κονδύλιο, με την αιτιολογία της "ελλείψεως προβλεπομένων δικαιολογητικών". Το διοικητικό εφετείο, εν αντιθέσει με το πρωτοδικείο, έκρινε ότι η αιτιολογία αυτή είναι

%

Γ μετά ενν
3448/1987 α-
πόφαση του
Τμήματος υαο
συνεταμελή σύν-
θεση.

αδριστη και συνεπώς μη νόμιμη, διότι δεν αναφέρει ποιά είναι τα νόμιμα δικαιολογητικά, στα οποία έπρεπε να βασίζεται η καταστροφή των πρώτων υλών. Στη συνέχεια δέχθηκε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ότι, εφόσον η φορολογική αρχή δεν αμφισβήτησε ρητώς την καταστροφή των υλικών αυτών, η αξία τους, ανερχόμενη σε 223.771 δραχμές, έπρεπε να εκπεσθεί από τα ακαθάριστα έσοδα της αναιρεσίβλητης. Από το περιεχόμενο αυτό της προσβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι το διοικητικό εφετείο δέχθηκε ως νόμιμο αποδεικτικό στοιχείο για την κατά τ' ανωτέρω καταστροφή των πρώτων υλών της αναιρεσίβλητης τα συνταχθέντα από υπαλλήλους της πρωτόκολλα καταστροφής. Η κρίση αυτή της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι νόμιμη, διότι, εφόσον ούτε στον Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων ούτε στη νομοθεσία περί φορολογίας εισοδήματος προβλέπονται ειδικά δικαιολογητικά για την απόδειξη της καταστροφής πρώτων υλών, αρκεί οποιοδήποτε νόμιμο αποδεικτικό στοιχείο, όπως είναι το ανωτέρω έγγραφο (πρακτικό). Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη αίτηση και ειδικότερα ο λόγος αναιρέσεως ότι στο πρωτόκολλο καταστροφής έπρεπε να συμμετέχει δημόσιο όργανο. Αν δε θεωρηθεί ότι με το λόγο αυτό αμφισβητείται η επάρκεια του ανωτέρω αποδεικτικού στοιχείου, τότε ο λόγος είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι πλήσει την ανέλεγκτη κατ' ανάλυση εκτίμηση των αποδείξεων από το δικαστήριο της ουσίας.

Επειδή, με το άρθρο 4 παρ. 1 του Ν.Δ. 3323/1955, το οποίο εφαρμόζεται και προκειμένου περί φορολογίας εισοδήματος νομικών προσώπων σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 7 του Ν.Δ. 3843/1958, ορίζεται, εκτός των άλλων, ότι, υπό τις

προβλεπόμενες στη διάταξη αυτή προϋποθέσεις, η ζημία των εμπορικών επιχειρήσεων μεταφέρεται για συμφητισμό στο επόμενο ή και το μεθεπόμενο έτος. Εξάλλου, με το άρθρο 8 παρ. 1 του Α.Ν. 147/1967 (φ. 173) ορίσθηκε ότι "αι ζημίες διαχειριστικής τινος χρήσεως βιομηχανικής ή μεταλλευτικής επιχειρήσεως δύνανται να συμφηφίζονται προς κέρδη πραγματοποιούμενα υπό της επιχειρήσεως κατά τας πέντε (5) επομένως συνεχείς χρήσεις". Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η επί τη βάσει αυτών μεταφορά ζημίας επιτρέπεται μόνο προκειμένου να συμφηφισθεί η ζημία αυτή με κέρδη της χρήσεως, στην οποία γίνεται η μεταφορά. Για το λόγο αυτό, εάν το αποτέλεσμα και της τελευταίας αυτής χρήσεως είναι επίσης αρνητικό, δεν είναι επιτρεπτή η μεταφορά προς επαύξηση του αρνητικού αυτού αποτελέσματος ή ενιαία εμφάνιση αυτού, διότι τούτο θα κατέληγε ενδεχομένως και σε μεταφορά ζημίας και πέρα από το χρόνο που προβλέπουν οι ανωτέρω διατάξεις.

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το διοικητικό εφετείο προσδιόρισε τη ζημία της αναιρεσίβλητης κατά την κρινόμενη χρήση σε 3.823.859 δραχμές, ποσό το οποίο εξεύρε προσθέτοντας στην εκ δραχμών 2.188.850 ζημία, που προέκυπτε από τα τηρηθέντα κατά την κρινόμενη χρήση βιβλία της εταιρείας μετά την προσθήκη ορισμένων λογιστικών διαφορών, τη ζημία του προηγούμενου οικονομικού έτους εκ δραχμών 1.635.009, όπως αυτή είχε προσδιορισθεί με την τελεσίδικη απόφαση 1610/1984 του ίδιου δικαστηρίου. Η κρίση όμως αυτή της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν είναι νόμιμη, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη. Συνεπώς, για το λόγο αυτό, που βάσιμα προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση, η προσβαλλόμενη απόφα-

ση πρέπει να αναιρεθεί κατά το μέρος αυτό και η υπόθεση να παραπεμφθεί, κατά το αναιρούμενο μέρος, στο ίδιο δικαστήριο για νέα κρίση, να συμφηφισθεί δε η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Δ ι α τ α ύ τ α

Δέχεται εν μέρει την κρινόμενη αίτηση.

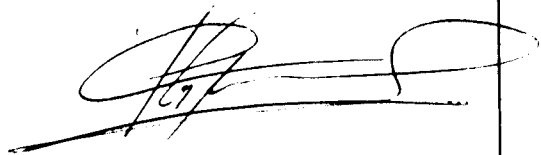
Αναιρεί εν μέρει την 1611/1984 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, στο οποίο και παραπέμπει την υπόθεση, κατά το σκεπτικό.

Συμφηφίζει τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 5 Μαΐου 1988

Ο Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Ο Γραμματέας



και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 27ης Ιουνίου 1988.

Ο Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Η Γραμματέας



Θεωρήθηκε
Σάρα